

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10711/2025
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Божовић, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija” а.д.о Београд, чији је пуномоћник Радивоје Кастратовић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 992/24 од 13.03.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 992/24 од 13.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 2/22 од 18.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете плати и то: тужили на име претрпљених физичких болова 20.000,00 динара и на име претрпљеног страха 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 18.10.2023. године до исплате, тужиоцу на име претрпљених физичких болова 80.000,00 динара, а на име претрпљеног страха 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 18.10.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, на име учињених издатака за адвокатске трошкове састављања одштетног захтева плати 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.11.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати 417.905,24 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 992/24 од 13.03.2025. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог па је преиначена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П 2/22 од 18.10.2023. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете плати и то: тужили на име претрпљених физичких болова 20.000,00 динара и на име претрпљеног страха 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 18.10.2023. године до исплате, тужиоцу на име

претрпљених физичких болова 80.000,00 динара, а на име претрпљеног страха 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 18.10.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, на име учињених издатака за адвокатске трошкове састављања одштетног захтева плати 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 30.11.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка солидарно исплате 74.880,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка, на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 29.11.2018. године. Вредност предмета спора за тужилу је 40.000,00 динара, а за тужиоца 166.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и у овој правној ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић